

AMANDA PROWSE

Vergeet mij niet

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Vaak denk ik terug aan de dag waarop ik trouwde. Dan zie ik de mooiste momenten weer voor me. Ik herinner me hoe we na afloop lachend naar de pub liepen, hoe hij mijn hand stevig en bezitterig vasthield en iets voor me uit liep, alsof hij me leidde. Ik volgde hem graag. Het gaf me een veilig en geruststellend gevoel. De eigenaar van de pub reed in zijn busje voorbij en riep door het geopende raampje: ‘Hé daar! Menéér en mevróúw!’ We schoten in de lach. Het was de eerste keer dat iemand ons meneer en mevrouw noemde. Ik zag er heel gewoontjes uit, vond ik destijds. Lelijk zelfs. Ik had geen chique bruidsjurk met allerlei tierlantijntjes. Maar als ik nu naar onze trouwfoto’s kijk, zie ik dat ik er allesbehalve lelijk uitzag. Het geluk spatte van me af; daar kon geen enkele jurk tegenop.

Later die avond stapte ik in ons gammele bed. De gaskachel siste, in een poging de vochtige kamer een beetje warm te houden. Mijn gezicht deed pijn van een hele dag glimlachen. We waren allebei doodmoe. Mijn oogleden voelden zwaar aan en toen ik bijna in slaap viel, knipte hij ineens het licht aan en ging rechtop

in bed zitten. Ik deed mijn ogen open en vroeg me af wat er aan de hand was. Even was ik bang dat de zeven glazen Guinness en de kebab, die hij op weg naar huis had gegeten, hem begonnen op te breken.

Hij ging weer liggen, op zijn zij, met zijn gezicht naar me toe. En toen zei hij: 'Ik hou zoveel van je, Poppy. Ik zou je de maan cadeau willen geven, met een strik erom. Je bent mijn vrouw! Ik heb een vrouw! En wat voor eentje! De leukste van de hele wereld!'

Ik lachte, en een diep geluksgevoel maakte zich van me meester.

'Wat wil je hebben?' vroeg hij. 'Zeg me wat je wilt en je krijgt het van me. Het maakt niet uit wat ik ervoor moet doen.' Hij strekte zijn vrije arm uit en vlocht zijn vingers door de mijne.

Ik herinner me dat ik naar onze knokkels staarde en naar onze smalle, fonkelnieuwe trouwringen.

'Ik wil niets. Ik wil alleen maar jou,' fluisterde ik, en dat meende ik.

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, meisje, dat is geen goed antwoord. Stel je voor dat je alles kon krijgen wat je wenst en dat alles mogelijk is, wat zou je dan willen?' Hij keek me met een

heldere, verwachtingsvolle blik aan.

Ik draaide me op mijn rug en sloot mijn ogen. Ik probeerde me een wereld voor te stellen waarin alles mogelijk was. ‘Nou...’ Ik slikte even. ‘Ik zou twee kinderen willen, een jongen en een meisje, die opgroeien tot stabiele, gelukkige mensen. Ik zou willen dat ze op ons leken, alleen nóg slimmer en knapper.’

‘Dat kan niet echt moeilijk zijn,’ zei hij lachend.

Ik hield mijn ogen dicht. Ik wilde in de wereld blijven die hij me had voorgespiegeld. ‘En ik wil een niervormig zwembad.’

‘Hoezo niervormig?’ onderbrak hij me.

‘Rechthoekige zwembaden zijn goedkoper, denk ik. Het kost meer moeite en geld om die welvingen erin te maken. Iedereen kan dan zien dat we veel poen hebben, alleen al aan de vorm.’

‘Oké, en wat nog meer?’ Hij schoof dichterbij me toe, Ik voelde zijn naar pepermunt geurende adem over mijn gezicht strijken.

‘Ik zou een diamanten ring willen. Niet zomaar een oud steentje, maar een diamant zo groot als een ijsblokje. En die zou ik aan iedereen van school en uit de buurt laten zien die me vroeger uitlachte en me het gevoel gaf

dat ik niets waard was.’ Ik voelde zijn lippen over mijn hals strijken, waardoor er een rilling van genot over mijn rug ging. ‘En ik wil op het strand van een tropisch eiland liggen en het zachte, poederachtige zand door mijn vingers voelen glijden en de warme zon op mijn gezicht voelen.’ Dat laatste was typische een wens van een meisje dat zelden een stap had gezet buiten de buurt waarin ze was opgegroeid.

‘Dus je wilt niet naar Southend?’ Hij kuste me weer.

Ik opende mijn ogen en draaide mijn gezicht naar hem toe. ‘Nee, niet naar Southend.’

‘Is dat alles?’ vroeg hij. Zijn hand gleed onder mijn nachthemd en bleef op mijn buik rusten.

‘Bijna.’ Ik legde mijn hand op de zijne. ‘Ik wil met je in de regen dansen in een mooie avondjurk. Ik wil dat we écht dansen, een wals of zoiets, ouderwets en romantisch.’

Hij boog zich over me heen, leunend op zijn onderarmen. Hij streek mijn haar van mijn voorhoofd en kuste me zachtjes op mijn mond. ‘Een dans in de regen zul je krijgen.’ Hij bedekte mijn borst en hals met kusjes, waardoor mijn hart steeds sneller ging kloppen.

‘En jij?’ wist ik met moeite uit te brengen.

‘Wat zou jij willen als je alles kon krijgen en alles mogelijk was?’

Ineens werd zijn gezicht ernstig. Hij keek me recht in mijn ogen en zei op zachte toon: ‘Ik zou met jou op het platteland willen wonen, zoals we altijd hebben gewild. Als we ergens leuk wonen, komt al het andere vanzelf wel.’

Ik knikte instemmend tegen zijn schouder. Op het platteland wonen was onze droom.

Hij was nog niet klaar. ‘En ik wil je alles geven wat je vraagt. Jou gelukkig maken is mijn ideaal. Al het andere is onbelangrijk.’

‘Nou, gefeliciteerd, want ik ben al gelukkig,’ glunderde ik. ‘Dus je hebt je ideaal al bereikt.’ Lachend sloeg ik mijn armen om hem heen en wiegde hem heen en weer. ‘

‘Er is nog één ding...’ zei ik zachtjes in zijn oor.

Hij onderbrak zijn liefkozingen en slaakte een lichte zucht. ‘Dat is wel het laatste, hoop ik.’

Ik knikte. ‘Ik zou graag willen weten wie mijn vader is.’ Vandaag, op mijn trouwdag, heb ik de aanwezigheid van een vader gemist. Ineens rolde er een traan over mijn wang, die hij direct wegstuste.

‘Niet verdrietig zijn,’ fluisterde hij. ‘Niet vanavond.’

Ik snoof en glimlachte. Hij trok het dekbed over onze hoofden waardoor we in onze eigen kleine, veilige bubbel leken te zitten, afgeschermd van de wereld en onbereikbaar voor iedereen. En ik weet nog wat ik op dat moment dacht: als ik me voortaan elke nacht zo veilig voel, samen met de man van wie ik houd en in de wetenschap dat niemand ons iets kan aandoen, dan hebben we inderdaad ons ideaal bereikt. En ik kreeg gelijk.

1

‘Dag, oma Claudia!’ Peg hield haar hand boven haar hoofd en zwaaide uit alle macht om het afscheid zo lang mogelijk te laten duren. In de achteruitkijkspiegel zag ze oma Claudia steeds kleiner worden. ‘Dit was de fijnste kerst ooit!’

Deze woorden wilden Poppy en Martin elk jaar weer van hun dochter horen.

Peg ging weer op haar stoelverhoger zitten, naast haar broertje Max, die in zijn autostoeltje zat in te dommelen.

Poppy keek glimlachend naar haar man die achter het stuur zat. Ze reden weg uit Clanfield, het dorpje in Oxford, waar ze de kerstdagen hadden doorgebracht in het aangename gezelschap van de moeder van hun overleden vriend Miles. Claudia, een charmante en beschaafde vrouw, was een surrogaatoma voor de kinderen en een steun en toeverlaat voor Poppy. En Claudia genoot van die rol. Ze was al een hele tijd weduwe en haar enige zoon Miles, een journalist, was een paar jaar geleden verongelukt door een autobom.

Poppy sloot haar ogen en dacht terug aan de voorbije kerstdagen. Ze zag de goudbruine

kalkoen voor zich, met alles erop en eraan. Ze dacht terug aan de stevige wandeling met de kinderen in de sneeuw terwijl de schemering inviel. En aan de donkere port in kristallen glazen die ze bij het knappende haardvuur had gedronken en waardoor ze in de armen van haar man heerlijk in slaap was gevallen. Peg had gelijk. Het was de fijnste kerst ooit.

‘Wat is de mooiste kerst die jij ooit hebt gehad, mam?’ fluisterde Peggy.

‘Nou, ik denk dat deze kerst veruit de mooiste was.’ Ze stak haar hand uit over de middenconsole van hun Golf en kneep in Martins dij. De blijdschap om zijn onverwachte thuiskomst was nog steeds niet weggeëbd.

‘Wat is het mooiste *cadeau* dat je ooit hebt gehad?’

‘Daar hoef ik niet over na te denken. Dat papa thuiskwam met kerst.’ Poppy straalde.

‘En toen je klein was?’ Peg schudde de caramellekeurige pony uit haar ogen.

Dat kind moest nodig naar de kapper, dacht Poppy. Ze keek uit het raam naar de met sneeuw bedekte heggen en de afvalcontainers die, uitpuilend van kerstcadeaupapier, aan de straat stonden om opgehaald te worden. Ze had haar dochter eigenlijk alleen maar afgezwak-

te verhalen over haar armoedige jeugd verteld. Ze wilde haar niet van streek maken door een beeld te schetsen van een moeder die in armoede was opgegroeid.

Vroeger, toen Poppy en Martin kinderen waren, gingen ze op kerstavond altijd vol verwachting naar bed in de vochtige flats waar ze allebei woonden. Geen van beiden wist of hun wensen de volgende dag in vervulling zouden gaan of dat het weer, zoals altijd, een rottag zou worden. En bijna altijd werd het weer een rottag. Toch bleven ze het spannend vinden, want er was altijd een kleine kans dat ze, als ze lief waren geweest, een heleboel mooie cadeautjes zouden krijgen. Poppy was een slim kind. Ze had al snel in de gaten dat het hele kerstmanverhaal een vuile leugen was, maar een paar uur voordat ze op kerstavond naar bed ging, had ze toch buikpijn van opwinding, simpelweg omdat er iets magisch zou kunnen gebeuren.

De volgende ochtend wachtte haar een teleurstelling. Het was weer een dag als alle andere, ook al at ze een paar gebakken aardappelen en een klein stukje koude kalkoen en ook al hingen er voor de sfeer een paar dunne slierten engelenhaar. Zo ging het totdat ze trouwde